

[Justitsministeren.]

Større interesse knytter sig til spørgsmålet om øget anvendelse af særlige låseanordninger. Der er her spørgsmål dels om gennemførelse af den af straffelovskommissionen foreslåede obligatoriske ordning, hvorefter det pålægges ejere af motorkøretøjer at forsyne disse med særlige, godkendte låse, dels om efter svensk mønster i samarbejde med forsikringsselskaberne at etablere en ordning med præmieafkortning for ejere af motorkøretøjer, der udstyres med særlig låseanordning. Disse spørgsmål er for tiden genstand for forhandling med statens biltilsyn og Assurandør-Societetet, og jeg lægger vægt på den størst mulige fremskyndelse af disse forhandlinger. Også spørgsmålet om effektivisering af den politimæssige efterforskning og om øget politipatruljering er taget op.

Jeg har herefter ikke yderligere bemærkninger at gøre til forslaget om ændringer i straffeloven.

Hovedpunkterne i de to andre lovforslag har jeg omtalt i forbindelse med straffelovsforlaget. Ud over disse punkter skal jeg dog pege på retsplejelovforlagets bestemmelser om forhøjelse af godtgørelsen til vidner og syns- og skønsmand i henhold til §§ 192 og 211. Forslaget ligger i forlængelse af det forslag om forhøjelse af vederlaget til nævninger og domsmænd, som gennemførtes i forrige folketingsår.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale de tre lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen har den højtærede indenrigsminister ordet, for at han kan fremsætte det i dag for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Indenrigsministeren (Hans R. Knudsen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Ved ligningsloven for skatteåret 1961-62 er der, som det vil være det høje ting bekendt, sket en ophævelse af reglerne om ydelse af børnefradrag ved beregningen af indkomstkatten til staten. Ved det her fremsatte forslag foreslås kommuneskatte-lovens bestemmelser om børnefradrag ved kommuneskattens beregning ligeledes ophævet. Det er hensigten i forslaget til den nye udskrivningslov for skatteåret 1961-62 at foreslå de bortfaldne børnefradrag erstattet med ensartede børnetilskud, der ydes uden hensyn til indkomstens størrelse.

Ved ophævelsen af børnefradragene vil kommunernes beskatningsgrundlag forøges, navnlig i de kommuner, der benytter børnefradrag af samme størrelse som statens; det vil først og fremmest sige kommunerne i hovedstadsområdet og de kommuner, der udskriver med fælles beskatningsprocent, nemlig alle købstæderne, de større omegnskommuner samt de større bymæssige sognekommuner. I forbindelse med det den 12. januar 1961 fremsatte lovforslag vedrørende omlægning af den kommunale ejendomsbeskatning og ændring af byrdefordelingen mellem staten og kommunerne er det hensigten at lade staten overtage kommunernes direkte andel i udgifterne til folke- og enkepension. Også dette vil navnlig i København, på Frederiksberg og i købstæderne åbne mulighed for nedsættelse af den kommunale beskatning.

Skattelettelsen har regeringen ment i første række burde komme familieforsørgere med mindre indtægter til gode, og personfradraget for familieforsørgere foreslås derfor forhøjet fra de gældende 4 000 kr. til 4 500 kr. Derimod foreslås der ingen forhøjelse af personfradraget på 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Forhøjelsen til 4 500 kr. vil komme til at gælde i København og Frederiksberg samt de københavnske omegnskommuner, alle købstæder og flækkerne samt i omegnskommunerne til disse kommuner; endvidere i sognekommuner med mindst 3 000 indbyggere i bymæssige bebyggelser og endelig i de sognekommuner,

[Indenrigsministeren.]

der frivilligt er overgået til beskatning med fælles beskatningsprocent.

For købstæder med under 4 000 indbyggere, deres omegnskommuner samt sognekommuner, der frivilligt går over til beskatning med fælles beskatningsprocent, blev der ved ændringen af kommuneskatteloven i februar 1960 indført den særregel, at de kunne anvende personfradrag på 3 000 kr. og 2 000 kr. henholdsvis for forsørgere og ikke-forsørgere. Denne særregel berøres ikke af nærværende forslag. Disse kommuner kan derfor, hvis de ønsker det, fortsat anvende fradrag på 3 000 kr. og 2 000 kr.

Endvidere foreslås det, at sognekommuner, som frivilligt er overgået til systemet med fælles beskatningsprocent, og som for indeværende skatteår anvender forsørgerfradrag på 4 000 kr., fortsat kan anvende fradrag af denne størrelse.

I forbindelse med afskaffelsen af børnefradragene foreslås det, at den 14 pct.s beskatning, der hidtil er gået op til 20 000 kr., kommer til at gælde alle skalaindkomster op til 30 000 kr., hvilket vil sige, at skatteydere med skalaindkomster mellem 20 000 kr. og 30 000 kr. får en lettelse af grundbeløbene på indtil 600 kr., nemlig 6 pct. af 10 000 kr. Størrelsen af denne skattelettelse vil dog afhænge af udskrivningsprocentens størrelse. Kun hvis udskrivningsprocenten er netop 100 og forbliver uændret, vil lettelsen blive 600 kr. for en skalaindkomst på 30 000 kr. Med hensyn til beskatningen af skalaindkomster over 30 000 kr. er der alene foretaget den ændring af skalaen, som er en umiddelbar følge af forhøjelsen af proportionalbeskatningen fra 20 000 kr. til 30 000 kr. de steder, hvor man benytter rateskala.

I de sognekommuner, der fortsat ligner efter lejligheden, er små indtægter ikke automatisk fritaget for kommuneskat, men det er overladt til sognerådenes egen afgørelse, hvorvidt sådanne indtægter skal fritages helt eller delvis. Regeringen har imidlertid fundet det rigtigt og rimeligt, at de mindste indtægter sikres fuld skattefritagelse — sådan som tilfældet jo er i byerne — og det foreslås derfor, at indtægter under 1 800 kr. og 1 200 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere skal være fritaget for kommuneskat i de kommuner,

der fortsat anvender det gamle beskatningssystem. Den økonomiske baggrund for dette forslag er, at der også i disse kommuner sker en udvidelse af beskatningsgrundlaget ved børnefradragenes bortfald, selv om børnefradragene dér ikke altid har den samme størrelse som i købstæderne.

I sognekommuner har indkomster mellem 1 200 kr. og 1 300 kr. hidtil kunnet nedsættes med 90 pct. og indkomster mellem 1 300 kr. og 1 500 kr. med 80 pct. Intervallerne for de to indkomstgrupper, der altså nu udgør henholdsvis 100 kr. og 200 kr., foreslås — dog kun for så vidt angår familieforsørgere — forhøjet til henholdsvis 200 kr. og 300 kr., det vil sige, at indkomster mellem 1 800 kr. og 2 000 kr. kan nedsættes med 90 pct. og indkomster mellem 2 000 kr. og 2 300 kr. med 80 pct.

Der sker altså i disse kommuner følgende 3 ændringer: børnefradragene bortfalder, indkomster under en vis grænse fritages helt for kommunal indkomstskat, og de intervaller, inden for hvilke der kan ske en særlig stor nedsættelse af indkomsten, udvides for familieforsørgeres vedkommende.

I øvrigt er reglerne om beskatningen i sognekommuner, der ligner efter lejligheden, uændret.

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget samt i de som bilag hertil optagne tabeller — hvortil jeg skal henviser — er der redegjort for forslagens virkninger i 2 af hovedstadskommunerne og i 2 købstadskommuner.

Disse tabeller viser de kommuneskatbeløb, der ville have været pålignet i skatteåret 1960-61, for skatteydere med indkomster af forskellig størrelse, såfremt forslaget havde været gældende i dette skatteår. Der er ved disse beregninger — det vil jeg gerne gøre opmærksom på — taget hensyn til, at børnefradragene falder bort, at personfradraget for forsørgere forhøjes, og at rateskalaen for Københavnsområdet ændres. Derimod er der ikke taget hensyn til de forskydninger i den kommunale indkomstbeskatning, der vil være en følge af, at staten ifølge de fremsatte ejendoms-skattelovsforlagskal overtage kommunernes direkte andel i folke- og enkepensionsudgifterne.

I Københavns kommune vil de foreslåede ændringer medføre nedsættelser i kommune-

[Indenrigsministeren.]

skatten for forsørgere uden børn, undtagen for de allerførste indtægter. For ikke-forsørgere vil der derimod blive tale om ubetydelige stigninger på en række indtægts-trin. Dette hænger sammen med, at udskrivningsprocenten stiger med 1, medens ikke-forsørgerens personfradrag bliver uforandret. Hvis man tager hensyn til statens overtagelse af en del af folkepensionsudgiften, vil udskrivningsprocenten ikke blive forhøjet, men tværtimod nedsat, og dette ville medføre større skattnedsættelse end anført i tabellen, ligesom der overhovedet ikke ville blive tale om skatteforhøjelser, heller ikke for ikke-forsørgere.

I Hvidovre kommune ville den samlede virkning af forslagene, såfremt disse havde været gældende for skatteåret 1960-61, have medført en nedsættelse af udskrivningsprocenten med deraf følgende skattelettelse for såvel forsørgere som ikke-forsørgere. Det samme er tilfældet for de i tabellerne viste købstadkommuners vedkommende.

Da statsskattereglerne om børnefradragenes bortfald får virkning fra og med skatteåret 1961-62, foreslås nærværende lovforslag sat i kraft fra og med det samme skatteår. Af hensyn til kommunernes tilrettelæggelse af skatteudskrivningen vil det være nødvendigt, at forslaget færdigbehandles ret hurtigt i det høje ting.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings hurtige og villige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Ligeledes uden for dagsordenen giver jeg ordet til den ærede ordfører for udvalget til valgs prøvelse, for at hun kan gøre indstilling til tinget om godkendelse af et valg.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse (Edel Saunte): Efter at det høje ting har meddelt det ærede medlem hr. Ejnar Hansen sygeorlov, og efter at stedfortræderen, gårdejer Johan Philipsen, har erklæret sig villig til at indtræde i tinget, har udvalget til valgs prøvelse gennemgået dokumenterne og indstiller enstemmigt, at Johan Philipsen godkendes som medlem af det høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af gårdejer Johan Philipsen som midlertidigt medlem af folketinget

vedtoges enstemmigt med 139 stemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Vivike* til statsministeren:

„Kan ministeren billige, at man delvis ødelægger Hanstholmreservatet ved at anlægge en motorvej igennem det?“

Vivike: Mellem Hanstholm og Klitmøller ligger et af vore meget få reservater. Det er det største reservat, vi har, og dette istidsområde er af en så vidunderlig skønhed med sit særegne blomsterliv og sit ejendommelige fugleliv, at man ikke kan gå et skridt, uden at man beriges, når man passerer igennem det. Her har menneskene større muligheder end andre steder for at blive ét med naturen, og mere end nogen sinde har menneskene i dag brug for dette. Hvordan vil det gå med dette usædvanlige område, hvis vi giver bilerne adgang dertil og gør det i en tid, hvor biltrafikken er i en eksplosiv udvikling? Da jeg i Thisted Amtstidende læste, at landbrugsministeren har givet tilslutning til, at man fører en vej gennem dette fredfyldte stykke Danmark, blev jeg trist til mode. Jeg spørger derfor, om den højtærede statsminister, der også er naturfredningsminister, kan billige dette. Ganske vist vil man lægge vejen i havklitten, og muligvis vil man indføre stopforbud; men bliver et sådant stopforbud overholdt? Jeg har mine tvivl. Men selv om det gør, vil hundredvis af biler på sommerdage udgøre en fare, være noget, der forringer dette usædvanlige rekreative område.

Når man tænker på det uhyre besvær, fiskerne i Klitmøller har med at få deres både i vandet, forstår jeg udmærket, at de meget gerne vil have en vej til Hanstholm, der er ca. 15 km kortere end den nuværende. Men skal vejen anlægges af hensyn til fiskerne, er det kun et kort åremål, der bliver brug for den. Af de 75 fiskere, der bor i Klitmøller, er de 26 over 50 år, og kun 10 er under 30 år. Jeg nævner disse

[Viviko.]

tal, fordi de siger noget om, at i løbet af nogle få år vil der ganske sikkert ikke bo fiskere i Klitmøller. De vil bosætte sig i Hanstholm.

Det er nu, der skal handles for at værne om de naturværdier, vi har. Så bør vi ikke gå den modsatte vej. En vej gennem reservatet er et attentat mod naturen og dermed et attentat mod menneskene. Hos kommende slægter vil vi ikke finde tilgivelse, hvis vi gennemfører et sådant projekt.

Formanden: På statsministerens vegne vil den højtærede minister for offentlige arbejder besvare spørgsmålet.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): I anledning af det ærede medlems spørgsmål skal jeg på statsministerens vegne først og fremmest gøre opmærksom på, at det såkaldte Hanstedreservat er tilvejebragt ved midler, der er stillet til rådighed af jagtfonden, og at arealet, som tilhører landbrugsministeriet, er fredet som vildtreservat ved landbrugsministeriets bekendtgørelse af 13. januar 1949, hvilken bekendtgørelse er udstedt i henhold til reservatlovens § 7. Spørgsmålet om at føre en vej gennem reservatet hører således under landbrugsministerens forretningsområde.

Landbrugsministeren har imidlertid forelagt statsministeren spørgsmålet, da vejen jo ubestrideligt vil være et indgreb i den stor-slåede natur på stedet. Såvel Danmarks Naturfredningsforening som naturfredningsrådet har over for statsministeren givet udtryk for den største betænkelighed ved projektets gennemførelse. Heroverfor står imidlertid, at samtlige lokale instanser er gået ind for vejens anlæg, som man på stedet tillægger den allerstørste erhvervs-mæssige betydning. På denne baggrund har statsministeren ikke ment at burde modsætte sig projektets gennemførelse, men har meddelt landbrugsministeren, at den endelige placering af vejen i terrænet og dens afgrænsning mod øst må gøres til genstand for en nærmere forhandling mellem reservatrådet, naturfredningsrådet, Danmarks Naturfredningsforening og vejmyndighederne, og at statsministeren går

ud fra, at det endelige projekt vil blive forelagt disse organisationer til godkendelse.

For i fremtiden at sikre reservatet mod yderligere indgreb er det statsministerens agt at udstede en bekendtgørelse om en fremtidig fredning af arealet i henhold til naturfredningslovens § 28.

Viviko: Jeg er ganske klar over, at det er lokale instanser, der har presset på for at få anlagt vejen, og jeg ser det som et af de tilfælde, hvor lokale interesser kommer på tværs af helhedens interesser. Jeg kan ikke frigøre mig for det indtryk, at der er lokaløkonomiske interesser forbundet med denne pression over for myndighederne, og jeg mener, at det er galt at tage for meget hensyn til sådanne lokale interesser, for gør man det, vil resten af de naturværdier, vi har, få et sørgeligt endeligt.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Ja, det er jo fuldkommen rigtigt, som det ærede medlem siger, at det er hensynet til de lokale interesser, der har været afgørende for såvel landbrugsministerens som statsministerens stillingtagen i denne sag.

Man kan selvfølgelig altid diskutere — det ser man jo i andre sager — hvor meget hensyn man skal tage til lokale interesser, og hvor meget man skal tage til landsmæssige interesser, men de to højtærede ministres overvejelser er altså resulteret i, at vægtskålen har vejet til gunst for de lokale interesser, og så synes jeg man må være tilfreds med, at i hvert tilfælde statsministeren giver udtryk for, at man fremtidig vil gennemføre foranstaltninger, der freder dette reservat, så der ikke sker en yderligere udvikling i den retning, som denne motorvej er udtryk for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Edel Savante* til finansministeren:

„Vil finansministeren medvirke til enten ved en ændring af praksis eller om fornødent ved forelæggelse af en lovændring, at danske tjenestemænd og andre pensionsberettigede kan få ret til at bevare deres pensionsret under ophold i udviklingslandene, foranlediget af

den danske stat eller danske humanitære organisationer, og til at bevare deres pensionsanciennitet ved indtræden i den danske stilling, alt mod indbetaling af den oprindelige pensionsydelse?"

Edel Saunte: Vi står jo nu forhåbentlig over for en væsentlig udvidelse af vor hjælp til udviklingslandene; men hvis denne hjælp skal være effektiv, vil det utvivlsomt være nødvendigt, at mange mennesker, de såkaldte eksperter, kommer ud til udviklingslandene og udfører arbejdet dér, idet denne form efter min opfattelse er væsentlig bedre, end det er at kalde folk fra udviklingslandene her til landet til uddannelse. Men hvis vi sender folk ud, vil det i stor udstrækning blive mennesker, som enten er statstjenestemænd eller kommunale tjenestemænd. Jeg er klar over, at jeg ikke kan rette forespørgsel til den højtærede finansminister om de kommunale tjenestemænd, og jeg vil derfor holde mig til statstjenestemændene.

Vil det være muligt for finansministeren enten gennem lovændring eller gennem ændring af praksis at løse problemerne med disse menneskers pensionsforhold? Vi har jo erfaring for, at de kvinder, som er sendt ud som oversygeplejersker eller sygeplejersker til Koreahospitalet, ikke får ret til pensionsanciennitet for den periode, de har været ude i, ikke bevarer ret til pension i denne periode og heller ikke har nogen mulighed for mod at indbetale deres pensionsbidrag at bevare pensionsancienniteten. Jeg forstår, at der har været en sådan sag fremme både i finansministeriet og i lønningrådet, der ikke har ment at have hjemmel til at ændre dette. Men jeg synes, at hvis vi virkelig skal give effektiv hjælp til udviklingslandene, må vi sørge for, at de mennesker, vi sender ud, er dækket for den risiko, der er forbundet med deres udsendelse, og ikke bliver dårligere stillet, når de kommer hjem, hverken i ansættelsesretning eller pensionsretning, og jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om det ikke er muligt at finde en løsning på dette problem.

Finansministeren (Kjeld Philip): I anledning af det ærede medlems spørgsmål

finder jeg grund til først at nævne, at der jo efter tjenestemandslovens regler er adgang for en tjenestemand til uden at opgive sin tjenestemandstilling midlertidigt at træde uden for nummer i denne stilling. Efter bestemmelsen i tjenestemandsløven kan styrelsen give tjenestemanden en sådan tilladelse til at træde uden for nummer i et tidsrum af indtil 3 år. I den tid, hvor tjenestemanden er uden for nummer, bevarer han den pensionsmæssige status, han allerede havde erhvervet, men efter lovens regler medregnes tiden ikke i ancienniteten.

Der er dog praksis for, at der ved særlig bestemmelse på normeringsloven kan tilvejebringes hjemmel dels for en forlængelse af 3 års perioden, dels for, at den tid, tjenestemanden står uden for nummer, medtages i anciennitetsmæssig henseende. Gennem en lang årrække er der på normeringslovene tilvejebragt bestemmelser af denne art, især i tilfælde, hvor tjenestemanden her i landet har påtaget sig særlig tjeneste inden for det offentlige, men også hvor den pågældende har virket uden for landets grænser, f. eks. under internationale organisationer. Man har ved afgørelsen af, hvorvidt sådanne ordninger burde søges tilvejebragt, lagt vægt på, om de økonomiske forhold, hvorunder den pågældende tjeneste blev udført, var så gunstige i forhold til tjenestemandsniveauet, at det ikke kunne anses for rimeligt, at den sædvanlige tjenestemandsstatus i anciennitetsmæssig henseende blev opretholdt under fraværet.

Det forekommer mig naturligt, at der fortsat lægges vægt på disse forhold; men det vil naturligvis i de konkret foreliggende tilfælde komme til at bero på et skøn, om der er sådanne lønmæssige fordele forbundet med den fremmede tjeneste, at dette med rimelighed bør tages i betragtning.

Jeg kan tilføje, at alle forslag om anciennitetstildeling på det anførte grundlag bliver forelagt statens lønningråd til udtalelse; og efter hvad der er oplyst for mig, har der hidtil fra alle sider i rådet været enighed om de nævnte principielle synspunkter.

Jeg må alt i alt mene, at den lovgivningsmæssige ramme er så smidig, at alle beretigede hensyn kan imødekommes.

Edel Saunte: Jeg takker for det givne tilsagn; men jeg håber, det også kommer til at gælde kvinder, for det synes jo at knibe med sygeplejersker, der har været ude på Koreahospitalet. Det er muligt, at lægerne får en ordning, men sygeplejerskerne får det ikke, og jeg henstiller altså, at man også tager hensyn til kvinderne.

Finansministeren (Kjeld Philip): Jeg tror at kunne meddele, at der i denne henseende ikke gøres nogen forskel på mænd og kvinder; derimod kan det jo tænkes, at de lønmæssige fordele, der har været forbundet arbejdet for den ene gruppe, har været større end de lønmæssige fordele for den anden gruppe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helge Larsen* til finansministeren:

„Hvilke oplysninger kan finansministeren give om reglerne for offentliggørelse af afgørelser, truffet i sager, hvor der foreligger skattesvig?“

Helge Larsen: Som indledning til de bemærkninger, hvormed jeg begrundet mit spørgsmål, vil jeg gerne sige, at jeg betragter skattesvig som en meget alvorlig sag, og at jeg absolut ønsker, at de, der søger at unddrage sig deres skattepligt og dermed vælter byrden over på andre, skal rammes retfærdigt og hårdt.

Sidst er spørgsmålet aktualiseret med skattesagen mod skibsfører Ove Skou. Efterbetaling og skattebøde må være den selvfølgelig konsekvens af skattesvig. Hvorvidt offentliggørelse af skattesvigerens navn skal følge med, skal jeg ikke her tage stilling til, men der er i offentligheden en vis usikkerhed over for, hvordan praksis er på dette område. Somme tider offentliggøres en skattesvigers navn, somme tider ikke, og i disse sidste tilfælde vil det kun være få, der får kendskab til sagen. Det har medført, at man kan møde den opfattelse, at der i skattesvigsager gøres forskel på folk. Jeg siger ikke, at det er sådan, men jeg tror, det er vigtigt, at der ikke hersker vrangforestillinger om fremgangsmåden i disse sager.

Derfor vil jeg gerne bede den højtærede finansminister oplyse, hvilke regler der

gælder for offentliggørelse af afgørelser, der er truffet i sager, hvor der foreligger skattesvig.

Finansministeren (Kjeld Philip): Det stillede spørgsmål angår de sager, hvori der foreligger skattesvig. Ved skattesvig forstås, at den skattepligtige har gjort sig skyldig i et forsættligt forhold. Jeg vil imidlertid i min besvarelse gå videre og give oplysning om skatteefterbetalingssager i al almindelighed, altså også de sager, hvor skatteyderen alene har udvist uagtsomhed.

Afgørelsen i efterbetalingssager træffes i visse tilfælde af de almindelige domstole og i øvrigt ved forlig med skattemyndighederne. Efter den såkaldte kontrollov skal en efterbetalingssag søges afgjort ved domstolene, når ligningsrådet skønner, at frihedsstraf er forskyldt. I sådanne tilfælde er forligsmæssig afgørelse altså udelukket. Kontrolloven indeholdt, indtil den ændredes i 1957, en bestemmelse, der gik ud på, at der i skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter skulle ske offentliggørelse i Statstidende af den pågældendes navn, stilling og bopæl samt størrelsen af efterbetalingen og den ikendte bøde. Ligningsrådet skulle fastsætte nærmere regler for, hvilke afgørelser der herefter skulle offentliggøres. Disse regler blev fastsat i en bekendtgørelse, senest af 23. februar 1953.

Bestemmelserne var meget omdebatterede, og ved en ændring til kontrolloven i 1957 blev offentliggørelsesbestemmelserne ophævet med den begrundelse, at man fremover vil foretrække at lade disse sager afgøre ved en af anklagemyndigheden mod den pågældende ved de ordinære domstole rejst sag.

De sager, der herefter behandles ved domstolene, adskiller sig ikke fra andre straffesager. Allerede den omstændighed, at retsmøderne som regel er tilgængelige for alle, bevirker, at offentligheden har let adgang til at følge disse sager.

Det er ligningsrådet eller eventuelt skatte departementet, der afgør, om en sag er så alvorlig, at den bør oversendes til anklagemyndigheden med anmodning om retsforfølgning. Domstolene får endvidere til behandling de efterbetalingssager, hvor der ikke opnås forlig mellem skattemyndighederne og skatteyderen. I de sager, der

[Finansministeren.]

afsluttes ved forlig, påhviler der i medfør af statsskattelovens § 44 de myndigheder, der beskæftiger sig med sagerne, ubetinget tavshedspligt; overtrædelse af denne pligt kan straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 1 år. Der er således ikke nogen mulighed for, at skattemyndighederne kan give offentligheden oplysning om enkelte efterbetalings-sager, der afsluttes forligsmæssigt.

Når der nylig i dagspressen har kunnet fremkomme oplysning om en sag, der er afsluttet ved et forlig, må dette formentlig skyldes et beklageligt diskretionsbrud.

Helge Larsen: Jeg takker den højtærede minister for svaret og for oplysningerne om, hvordan fremgangsmåden er.

Jeg forstår, at der i tilfældet med sagen vedrørende Ove Skou er begået indiskretion. Nu vil mange mennesker, der har fået kendskab til denne sag, imidlertid ikke kunne forstå, hvorfor der ikke er rejst straffesag, når der er tale om efterbetaling af flere millioner kroner i skat og dertil flere hundrede tusinde kroner i skattebøde, og jeg vil derfor gerne stille det tillægs-spørgsmål: hvorfor er denne sag alene afgjort med bøde og efterbetaling og ikke fulgt op af straffesag?

Finansministeren (Kjeld Philip): Således som jeg nævnte i mit indlæg, er det lignings-rådet eller eventuelt skattedepartementet, der afgør, om en sag er så alvorlig, at den bør oversendes til anklagemyndigheden med anmodning om retsforfølgning. I det omtalte tilfælde har man altså skønnet, at sagen ikke var så alvorlig, at den burde oversendes til anklagemyndigheden. Jeg kan tilføje, at jeg personlig har sat mig ind i sagen, og jeg er ikke i tvivl om, at den trufne afgørelse er rigtig.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission til undersøgelse

af visse forhold under den tyske besættelse [af Iver Poulsen m. fl.].

Valgt blev: *Per Hækkerup, Victor Gram, Frode Jakobsen, Egon Jensen, H. Larsen (Bjerre), Niels Matthiasen, K. Axel Nielsen, Søgaard, Helge Larsen, Helga Pedersen, N. Chr. Christensen, Per Federspiel, Sinnbeck, Haunstrup Clemmensen, Ole Bjørn Kraft, Marie Antoinette von Lowzow og Herluf Rasmussen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om tipping.

Valgt blev: *Boye Hansen, Albertsen, Brodthagen, Victor Gram, Lysholt Hansen, Erhard Jakobsen, Niels Matthiasen, Lars M. Olsen, Grethe Philip, Ib Thyregod, Holger Hansen, Peter Larsen, Østergaard, Ninn-Hansen, Erik Kragh, Vestergaard Poulsen og Skreppenborg-Nielsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om stempelafgift.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 896).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af aftrapningen af omsætningsafgiften på tekstilvarer [af Aksel Larsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 515, fremsættelsen i tidenden sp. 605).